

Den rödblonda

Av Gunnar Ekelöf

Dykaren i Drömmen ser med Cyklopöga
dagar överkliga som Underjordens
havsbottens stigar och vägar av sand
mellan i vattnet förtonande klippor
som bär vajande spiror av tång
höga stänglar med tunga kronor bruna av jod —
han vet: Någonstans i denna förtrollade skog
finns en sötvattenskälla, sprungen ur djupet
söt och drickbar i labyrinten av säla —
Om han ser tecknen kanske han finner den:
Röda alger är tecknet som visar vägen
till källans kratär!
Och dess öppning är kantad med röda, finförgrenade alger
fläktande som lockar
i de starka, uppåstigande strömmarna
av källsprånget

Jag, som drack av den röda källans vatten djupt i det bittra
havet, har förts av dess strömmar mot ytan
som tycktes mig likna en spegel
av anlupet silver, ouppnåelig. Så kom det sig
att jag blev kastad iland här på stranden
Jag möttes inte av människor
men av en bäck med klart, sött rinnande vatten

kantad av blond vass
Den flöt ut i det bittersalta
lika obekymrad som källan, dess syster, sprutat
upp ur djupet och burit mig upp till bäcken, sin syster

Bortom bäcken och vassen höjde sig snårskog
och på en kulle stod en ruin av ett Kastro —
Detta såg jag, sedan somnade jag bland buskarna
sov som en utmattad sover
eller en död. Jag vet inte om jag vaknade
bara att stranden var människotom, och Slottet
hade en enda sal som ännu bar tak, och mot väggen
stod ett slags säte med vackert ryggstöd
Där har jag levat som eremit eller skeppsbruten
Jag hörde inga röster, men slutade aldrig att grubbla
över den röda sötvattenskällan med lockiga alger
och den klara sötvattensbäcken vid ytan
med den blonda vassen, som tog emot mig
Dessa tycktes mig likna ett blodomlopp
i någon större kropp än min egen
Varför måste den ena strömmen stiga så häftigt
och den andra sjunka så mjukt och långsamt?
Sittande i min stenbänk, förtrollad i stumhet
vet jag ännu inte om jag är nyligen död
eller nyfödd.